

[Brorsen.]

overveje, hvorvidt man skal gaa til Halvdelen eller blive staaende ved en Fjerdedel; dette sidste er jeg nærmest tilbøjelig til at mene.

Men i det hele maa jeg sige med Hensyn til Ændringsforslagene, at vi vil forhandle fra vor Side, velvilligt, og ogsaa se at opnaa et Resultat. Jeg kunde for Resten have Lyst til endnu at nævne, at Statens Jordfond — og af denne Jordfond skal de 5 Mill. Kr. jo tages — efterhaanden har en Kapital — det meste er naturligvis baandlagt —, der gaar op til ca. 130 Mill. Kr. Det er jo et meget stort Beløb. Saa vidt mig bekendt er der kun nogle og tyve Millioner Kroner likvide, men det er et Spørgsmaal — Fonden har jo været voksende Aar for Aar —, om ikke den Tid inden alt for længe kan være inde, hvor Renterne af denne meget store Kapital er tilstrækkelige til den Udstykning, der skal finde Sted i Fremtiden, saaledes at det hele altsaa kan rotere, uden at man behøver at skyde nye Midler ind. Om Jordfonden i det hele kan der maaske ogsaa være Grund for Udvalget til at skaffe sig lidt nærmere Oplysninger. Det findes naturligvis i Statsregnskabet, men jeg synes, der er visse dunkle Poster, som der kunde være Grund til at faa noget mere Klaring paa.

Ulrich: Som ærede Medlemmer vil vide, stemte mit Parti mod Lov Nr. 163 af 4. November 1934, og naar vi gjorde det, var det i væsentlig Grad af to bestemte Grunde. For det første, fordi den fastholdt Statsfæsteprincippet, som vi altid har været og stadig væk er Modstandere af, og for det andet, fordi vi mente, at i saa vanskelige Tider, hvor Landbrugets Produktion maa siges at være i Fare og i alle Tilfælde er blevet betydeligt reduceret, var det formaalsløst at træffe Foranstaltninger netop til at forøge denne Produktion. Og det kommer vi jo ikke uden om, at jo mere vi udstykker, des større vil Produktionen i al Almindelighed blive, idet det betinger Levemuligheden for de mindre Brug, at de kan producere levende Kreaturer.

I det store og hele staar mit Parti paa samme Standpunkt i Dag. Vi kan ikke se, at det i Øjeblikket er forsvarligt at fortsætte den Udstykning, der allerede har fundet Sted, vi kan ikke se, om der i Virkeligheden er Levemulighed paa disse Brug, og den højtærede Regering maa jo i og for sig, naar man ser paa de forskellige Lovforslag, den forelægger, være af en noget lignende Mening. Naar Regeringen mener,

at det er paakrævet at give Rentelettelse til Landbruget, synes jeg, der er noget ukonsekvent i samtidig at oprette smaa Husmandsbrug, som altsaa omgaaende skal have denne Rentelettelse.

Jeg vil ikke benægte, at Udstykningen mange Gange kan have gjort Gavn over for enkelte Mennesker. Der er sikkert i Aarenes Løb Hundreder af Mennesker, som ved Statens Hjælp er kommet i Besiddelse af eget Hjem, som de ellers ikke vilde have faaet, og der er en stor Del af disse Mennesker, som ved eksemplarisk Liv og Dygtighed har kunnet klare sig igennem. Over for dem har disse Foranstaltninger altsaa gjort Gavn, men har det samtidig samfundsmæssigt set været til Gavn, at disse Brug er blevet etableret? Det er det store Spørgsmaal, som sikkert ingen i dette høje Ting ser sig i Stand til fuldstændigt at besvare.

Hele vor Landbrugsproduktion ligger saa overordentlig vanskeligt i Øjeblikket. Vi for vort Vedkommende vil ikke være med til at forlænge denne Lovgivning eller rettere sagt være med til at give overordentlige Tilskud for mange Aar frem i Tiden til disse Formaal. Det maa være tilstrækkeligt at forlænge Loven for et Aar, for 1937—38; lad os saa se, hvordan Tiderne stiller sig til den Tid.

At vi faar Loven til Revision allerede nu i Aar, har jeg ikke noget at indvende imod, for det er ganske naturligt, at man maa vide, hvad man har at rette sig efter. Den Udstykning, der skal finde Sted til næste Aar, skal jo planlægges i Aar, og man kan selvfølgelig ikke gøre det store Arbejde med denne Planlæggelse uden at vide, at man har Midlerne til Disposition til at foretage Udstykningen for Aaret efter. Men det forekommer mig, at Ministeren har taget Munden lidt for fuld, naar han nu kommer og kræver, at man skal lovgive langt frem i Tiden, lige til 1941. Lad os se nøgternt paa Forholdene, lad os se, hvordan Udviklingen kommer til at skride frem. Og jeg tror saa sandt ikke, der er store Udsigter til, at Landbruget kan blive rentabelt i dette Land, saa længe vi har en Regering og Regeringspartier, som har saa ringe Forstaaelse af, hvad der tiltrænges for at gøre Landbruget rentabelt.

Thi de forskellige Foranstaltninger, som hidtil er blevet truffet eller er blevet foreslaet fra Regeringens Side, er af den Art, at de overhovedet ikke hjælper. De hjælper overhovedet kun for de Landmænd, der har levet deres Liv paa en saadan Maade, at de har brugt saa meget som muligt og er kommet i saa stor Gæld som muligt. Saa